

[Justitsministeren.]

retten til at drive det, når det på grund af foreliggende oplysninger om hans økonomiske forhold eller hans borgerlige vandel, særlig i forretningsforhold eller andre forhold af økonomisk art, må anses for betænkeligt, at vedkommende driver ægteskabsbureau. Politiet kan endvidere overfor indehaverne forlange bestemte oplysninger om driften af virksomhederne og kan stille krav om bogføring over indtægter og udgifter.

Jeg indrømmer, at annoncerne meget ofte forekommer noget usmagelige, men det synes efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, ret sjældent, at ægteskabsbureauerne giver anledning til misbrug. Til Københavns politi har der således siden 1951 kun været indgivet 4 klager over ægteskabsbureauers virksomhed, og efter de foretagne undersøgelser har alle klager kunnet afvises som grundløse. Den ene klage var anonym, og den viste sig som de andre at være grundløs. Den anden hidrørte fra en sindssyg person. Den tredje anmelder trak sin klage tilbage efter at have drøftet sagen med politiet. Den fjerde anmelder havde gennem bureauet fået forbindelse med en ung pige, som imidlertid ikke ville gifte sig med ham, og det var det, der foranledigede, at han henvendte sig til politiet. Politiet har dog selv som følge af visse annoncer fundet anledning til at undersøge nogle bureauers virksomhed, men man har ikke i noget tilfælde ment at kunne rejse politisag med henblik på at få indehaveren dømt til at ophøre med virksomheden.

Jeg må herefter mene, at det ikke er påkrævet at søge tilvejebragt yderligere hjemmel for at skride ind mod disse virksomheder eller at instruere politiet om at følge en strengere kurs indenfor rammerne af de eksisterende regler.

Finansministeren (Kampmann): Det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte nogle bemærkninger vedrørende de ved tjenestemandsdømstolen i sin tid afskedigede tjenestemænd, og jeg finder grund til i den anledning at fremsætte et par bemærkninger. Ved forarbejderne til det af det ærede medlem nævnte lovforslag fra rigsdagssamlingen 1952—53 blev det overvejet, hvorvidt

der var fornøden grund til at fravige det hovedsynspunkt, at genansættelse af de heromhandlede afskedigede tjenestemænd ikke kan ske i tjenestemandsstilling, men man fandt ikke, der var anledning til at gøre ændringer på dette punkt, hvilket standpunkt fandt tilslutning fra statstjenestemændenes tre centralorganisationer. Derimod var Danmarks Lærereforening oprindelig af den opfattelse, at lærergerningen, især på landet, forudsatte tjenestemandsansættelse. Lovforslaget byggede derfor på den forudsætning, at genansættelse kun kan ske på honorarlønnet basis. Derimod fulgte forslaget, for så vidt angår de afskedigede tjenestemænds pensionsmæssige stilling, den hovedtanke, at en afskediget tjenestemand, som stillede sig til rådighed for genbeskæftigelse indenfor en nærmere angivet frist efter lovforslagets vedtagelse, opnåede den forbedring af sin pensionsret, at han ved opnåelse af aldersgrænsen eller ved tidligere indtrædende arbejdsudygtighed på grund af svagelighed kunne få udbetalt en pension af den størrelse, som han havde indtjent på tidspunktet for afskedigelsen ved tjenestemandsdømstolen.

Lovforslaget indeholdt altså regler om en generel adgang til forbedring af pensionsmæssig stilling i tilfælde, hvor afskedigelsen i sin tid var sket med nedsat eller uden pension. Jeg forstod på det ærede medlems udtalelser, at han i forskellige henseender fandt lovforslaget uhensigtsmæssigt, og heri er jeg ikke helt uenig med ham. Især mener jeg, at det ikke ville være rigtigt at opstille en lovregel, der uanset de særlige omstændigheder, som kan foreligge i det enkelte tilfælde, ubetinget giver den afskedigede tjenestemand en så stor indrømmelse af pensionsmæssig karakter som den, lovforslaget åbnede mulighed for; men jeg vil for mit vedkommende langt foretrække, at de enkelte foreliggende problemer af pensionsmæssig art optages på bevillingsmæssig basis til vurdering i hvert enkelt tilfælde under passende hensyntagen til tjenestemandens indtjeningsmuligheder efter afskedigelsen, hans alder, helbredstilstand og foreliggende særlige forhold i det hele taget. Jeg vil også mene det rigtigt, at man i tilfælde, hvor en afskediget tjenestemand er afgået ved døden, optager spørgsmålet om eventuel forhøjelse